

تلاشی به قدمت یک سده برای تشکیل جامعه مهندسان خانم - دیجیاتو

Maryam Mousavi | شنبه، ۲۷ خرداد ۱۳۹۶

جامعه مهندسان خانم به تازگی اسنادی را از آرشیو خود منتشر کرده که مورد توجه جامعه جهانی قرار گرفته است.

اسنادی که از آنها صحبت می کنیم نامه هایی هستند خطاب به جمعی از دانشجویان خانم رشته های مهندسی که پیشتر برای برقراری ارتباطات با دیگر دانشجویان خانم هم رشته خود با دانشگاه های مختلف مکاتبه کرده بودند.

لو آلتا ملتون و هیلدا گنتز هر دو از دانشجویان دانشگاه کلرادو در سال های 1919 میلادی هستند که تلاش داشتند جامعه حرفه ای و علمی زنان را تشکیل بدهند.

آنها در همین راستا نامه هایی را برای هم رشته ای های خود در سایر دانشگاه ها ارسال می کردند و حالا این نامه ها و البته پاسخ هایی که به آنها داده شده، بخش بسیار مهمی از آرشیو جامعه مهندسان خانم دنیا را تشکیل می دهد و در دانشگاه ایالتی Wayne واقع در دیترویت نگهداری می شوند.

یکی استادیاران دانشگاه کارولینای شمالی در پاسخ خود به این نامه نوشت:

در حال حاضر هیچ دانشجوی خانمی در دپارتمان مهندسی خود نداریم، در گذشته نیز نداشته ایم و انتظار هم نمی رود که در آینده داشته باشیم.

با احترام

Thorndike Saville

ویلیام مات رئیس موسسه کارنگی ملون که بعدها با موسسه ملون ادغام شد تا دانشگاه کارنگی ملون امروزی شکل بگیرد در پاسخ به این نامه اینطور نوشته:

با استناد به قوانین فعلی، به زنان اجازه ثبت نام در دانشکده مهندسی را نمی دهیم.

اوضاع بر همین منوال سپری شد تا اینکه در سال 1919 میلادی (تقریباً یک قرن پیش) کنگره

آمریکا، تبصره نوزدهم را تصویب کرد و به موجب آن زنان آمریکا حق رای پیدا کردند اما آنطور که در بالا گفته شد، بسیاری از آنها تا سال ها بعد اجازه انتخاب رشته تحصیلی مورد علاقه شان را نداشتند.

امروزه 20 درصد از فارغ التحصیلان رشته های مهندسی را زنان تشکیل دهند

طبق گزارش Harvard Business Review امروزه 20 درصد از فارغ التحصیلان رشته های مهندسی را زنان تشکیل می دهند اما سهم قابل توجهی از آنها ابداً در رشته خود کار نمی کنند. البته باید اضافه کنیم که اوضاع به طرز چشم گیری نسبت به گذشته بهبود یافته و مرتباً نیز تغییر می یابد.

ویلیام ریموند، رئیس دانشگاه ایالتی آیوا در جواب خود اینطور نوشت:

به نظرم تعداد خانم هایی که از رشته های مهندسی فارغ التحصیل شده اند آنقدر اندک است که نمی توان با همراهی آنها یک سازمان راه اندازی کرد. هرچند ممکن است اشتباه کرده باشم.

در آن دوران برخی دانشکده ها زنان را تشویق می کردند که راهی برای حضور در کلاس های درس پیدا کنند، اما باز هم هیچگاه آنها را ترغیب به دریافت مدرک نمی کردند.



J.R. Benton رئیس دانشکده مهندسی دانشگاه فلوریدا در سال 1919 و در پاسخ به این نامه نوشت:

ما به لحاظ قانونی اجازه ثبت نام متقاضیان خانم در کالج را نداریم، با این همه، هیچ مانعی برای حضور آنها در کلاس های درس به عنوان بازدید کننده وجود ندارد؛ به این ترتیب خانم ها می توانند از مزایای مباحث علمی مطروحه در کلاس بهره مند شوند، اما رسماً دانشجو خوانده نمی شوند.

او در ادامه نامه خود آورده:

تاکنون هیچ تقاضایی از جانب زنان برای حضور در رشته های مهندسی وجود نداشته به غیر از خانم *Leanora Semmes* که حالا در زمینه طراحی مکانیکی کار می کند.

با یک جستجوی ساده در آرشیو روزنامه های آن دوران و البته کتاب های دیجیتالی شده از آن زمان، در خواهید یافت که این خانم هیچگاه به عنوان یک مهندس کار نکرده یا دست کم هیچ دلیل یا نشانه ای دال بر این موضوع وجود ندارد.

از خود خانم کنتز که از نویسندگان این نامه محسوب می شود، تحت عنوان پیشگام در این زمینه

یاد می‌گردد؛ او نخستین خانمی است که موفق شد مدرک مهندسی برق از دانشگاه کلرادو دریافت کند و بعدها در اداره برق روستایی واشنگتن دی سی مشغول به کار شد. خانم دیگری که از نویسندگان این نامه بود، دست کم یکبار در سال 1920 نامش را در سرخط خبرها قرار داد چراکه توانست به عنوان مهندس عمران در دفتر راه آمریکا مشغول به کار شود.

به دنبال این اتفاق نشریه محلی آیوا اینطور نوشت:

این کار را برای زنان بگذارید! همان چیزی که با خالی شدن موقعیت شغلی دستیار پل سازی در دنور، دفتر راه های آمریکا انجام داد. خانم Lou Alta Melton برای پر کردن این موقعیت شغلی مناسب است.

روزنامه آیوا از خانم ملتون به عنوان «تنها دختر» فارغ التحصیل در رشته مهندسی عمران دانشگاه کلرادو یاد کرد.



اما یکی از موسساتی که به نامه خانم ملتون پاسخ مثبت داد، جامعه T-Square بود؛ گروهی از مهندسان خانم در دانشگاه میشیگان که پیشتر اقدام به ایجاد آن گروه کرده بودند. آنها علاقمند به همکاری با خانم ملتون بودند و در جوابیه خود این علاقمندی را ابراز کردند.

با این همه، آنطور که Margaret E. Layne در کتاب خود تحت عنوان «زنان در رشته مهندسی: پیشگامان و پیشروان» می‌نویسد، تمامی این تلاش‌ها به شکست انجامیدند.

علت هم منطق حکمفرما در آن دوران بود که تلاش می‌کرد استانداردهای کاری را مشابه به چیزی نگه دارد که در سازمان های ملی و البته مردانه آن دوران مورد استفاده قرار می‌گرفت و اینطور شد که دانشجویان و خانم های مهندسی که آموزش های رسمی دریافت نکرده بودند از بازار کار کنار گذاشته شدند.

در نهایت اما تلاش های این جمع به بار نشست و در طول جنگ جهانی اول، این جامعه نخست به صورت غیررسمی بنیانگذاری شد و در سال 1950 موجودیت آن رسمیت پیدا کرد.

در پایان شاید بد نباشد اشاره ای داشته باشیم به نقاط درخشان هرچند کوچک گذشته که امید خانم هایی نظیر ملتون را برای آینده ای بهتر قوت بخشید.



تصویری از خانم Lou Alta Melton

در میان انبوه پاسخ های منفی متعددی که این دو خانم از روسای دانشگاه ها دریافت کردند، دست کم در یک مورد برای آنها آرزوی موفقیت شده بود؛ مدیر دانشگاه آرکانزاس W.N. Gladson در پاسخ به این نامه نوشت:

می دانم که در کالج های شمالی و شرقی آمریکا، دختران برای حضور در رشته های مهندسی ابراز علاقمندی می کنند و بعضا نیز عملکرد خوبی را از خود نشان می دهند... در هر صورت امیدوار هستم که سازمان شما با موفقیتی چشمگیر روبرو شود.

در جای دیگری، یکی از اساتید مهندسی مکانیک دانشگاه جورجیا نیز تلاش می کرد که نشان دهد اوضاع در این باره در حال تغییر است.

J.B. Boon در این باره نوشت:

خانم های گرامی، تا الان، هیچ دانشجوی خانمی در دانشکده فنی جورجیا پذیرش نشده، با این همه، مشخص نیست که در آینده چه اتفاقی رخ خواهد داد.

[دیجیاتو](#)